

have. Paa hvilken som helst Tid af Aaret, til hvilken som helst Tid af Døgnet og i det forfærdeligste Veir, hvor Sngen vilde jage sin Tjenestekarl eller Dagleier ud, maade de ligge paa Landeveien og udføre Reparationer, fordi Staten fordrer, at Telegraphen ikke standses et eneste Dieblif. Og naar nu disse Mænd saaledes opslide deres Kræfter, saa skulde de ikke have den Ret, som saamange Andre komme saa let til, nemlig Retten til Pension! Denne Ret skulde de miste, fordi deres Foresatte har taget det oeconomiske Hensyn at lade dem blive staaende paa en lav Gage (Modsigelse), ja hvad enten det nu er deres nærmeste Foresatte eller hans Dverordnede, der har bestemt deres Løn, saa ligger dog hans Samvittighedsfuldhed i at tage oeconomiske Hensyn til Grund for, at de ikke for længe siden ere komne ud over den Gage, der berettiger til Pension. — Jeg skal endnu kun tillade mig en eneste Bemærkning, med Hensyn til denne Sag. Jeg troer ikke, at Rigsdagen er tjent med bestandigt at stille sig pruttende ligeoverfor Embedsmænd, der med Varme og levende Interesse slutte sig til den nye Tid og til de Krav, Fædrelandet stiller. Jeg troer, at naar disse Mænd gjøre sig oprigtig Umage for at bringe den Deel af Administrationen, der er dem betroet, i Samklang med Representations Dnsse, saa bør Folkerepresentationen ogsaa see hen til dem med Tillidsfuldhed og Hensynsfuldhed. At klippe med Særen en lille Strimmel hist og en lille Strimmel her fører ikke til Andet, end at man forklipper det Hele, saaledes at det Altsammen bliver til Makværk; men dermed kunne vi sandelig ikke være tjente.

Finansministeren: Dgsaa jeg finder, at det ærede Udvalg har undervurderet Betydningen af de Mænds Stilling, hvem der i Lovforslaget er tillagt Pensionsberettigelse, hvilken Udvalget foreslaaer at nægte dem. Med Hensyn til Telegraphingenieurerne kan jeg, foruden at slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede sidste Taler, ikke

undlade at henlede Opmærksomheden paa, at disse Mænd tillige fungere som Inspecteurer, ikke alene over Ledningerne, idet de skulle sørge for, at disse ere i Orden, men ogsaa over de enkelte Telegraphstationer, hvor de skulle have Indseende med, at Tjenesten forrettes som den skal, samt at Batterierne, og hvad dertil hører, ere i fuldkommen Orden. Det er desværre Tilfældet, at Telegraphvæsenet i den senere Tid har mistet nogle af sine værdifuldeste Kræfter, netop fordi Gagerne have været for smaa, og navnlig fordi der ikke er nogen Opmuntring til at blive, naar man ikke har den Nytte deraf, som i Reglen følger med at være kongelig ansat, nemlig den at have Pensionsret. Jeg vil for mit Bedkommende tilstaae, at det forekommer mig, at der er al god Grund til, at man, som foreslaaet af Regjeringen, sammenstiller disse Embeder med de temmelig eensartede Embeder under Postvæsenet — og Andet gaaer Forslaget jo ikke ud paa —, men ialfald kan jeg ikke gaae saa dybt ned, som det ærede Udvalg har foreslaaet overfor de egentlig ledende Mænd, der ere nævnte under Litr. A. — Naar Udvalget har foreslaaet at optage Telegraphisterne i Lønningsloven, kan jeg ikke Andet end paaskønne den Velvilje, som det i den Henseende har vist overfor disse Mænd; men jeg vil dog tilstaae, at naar der ikke engang stilles dem i Udsigt, at de kunne faae Pension, seer jeg egentlig ikke, hvad de skulle i Lønningsloven, thi det er dog den væsentligste Betydning af en Lønningslov, at den optager saadanne Stillinger, som enten absolut have Pensionsret, eller dog ialfald give en Udsigt til, at de Bedkommende kunne faae den. Skjøndt jeg altsaa troer, at dette Forslag under Nr. 25 ikke er principrigtigt, har jeg selvfølgelig Intet imod at slutte mig dertil, og jeg skal gjerne efterkomme den Opfordring, som den ærede Didsfører rettede til mig, om inden Sagens 3die Behandling at give den forønskede Meddelelse angaaende Reserve-telegraphisterne.